



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 171/2020-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. mája 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom Mgr. Romanom Tomanom, PhD., Rudnayovo námestie 1, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a svojich práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Špecializovaného trestného súdu, pracoviska Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. BB-4 T 36/2018 a jeho uznesením č. k. BB-4 T 36/2018-16959 z 15. januára 2020 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tost 2/2020 a jeho uznesením z 30. januára 2020, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. apríla 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom Mgr. Romanom Tomanom, PhD., ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Špecializovaného trestného súdu, pracoviska Banská Bystrica (ďalej len „špecializovaný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. BB-4 T 36/2018 a jeho uznesením č. k. BB-4 T 36/2018-16959 z 15. januára 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie špecializovaného súdu“) a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tost 2/2020 a jeho uznesením z 30. januára 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2.1 Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že na sťažovateľa (a na jeho spoluobvinených) bola podaná obžaloba pre obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, 2 písm. d) a e) a ods. 3 písm. b) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) s poukazom na § 139 písm. i), § 140 písm. b) a c) a § 141 písm. a) Trestného zákona a pre iné zločiny a obzvlášť závažné zločiny, ktorých sa obvinení mali dopustiť 11 skutkami opísanými v skutkovej vete obžaloby.

2.2 Sťažovateľ bol do väzby vzatý uznesením sudcu pre prípravné konanie špecializovaného súdu sp. zn. 2 Tp 12/2017 z 9. marca 2017 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tost 11/2017 z 10. apríla 2017 z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a), b), c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov

(ďalej len „Trestný poriadok“). Väzba začala plynúť 6. marca 2017 o 8.30 h a v súčasnosti sa vykonáva v [REDACTED]. Sťažovateľovi bola uznesením sudcu pre prípravné konanie špecializovaného súdu sp. zn. 2 Tp 12/2017 zo 14. septembra 2017 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Tost 31/2017 z 26. septembra 2017 lehota trvania väzby predĺžená do 6. mája 2018. Sťažovateľovi bola následne väzba predĺžená do 6. decembra 2018 a špecializovaný súd uznesením č. k. BB-4T 36/2018-14558 z 13. novembra 2018 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tost 50/2018 z 29. novembra 2018 podľa § 238 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol o tom, že sťažovateľa aj po podaní obžaloby ponecháva vo väzbe z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a), b), c) Trestného poriadku.

3. Špecializovaný súd napadnutým uznesením podľa § 72 ods. 1 písm. b), § 79 ods. 3 Trestného poriadku zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu z 15. marca 2019 doplnenú podaniami z 21. marca 2019 a 22. marca 2019 a zároveň podľa § 72 ods. 1 písm. b), § 80 ods. 1 písm. c), ods. 2 Trestného poriadku s poukazom na čl. 154c ods. 1 ústavy a čl. 5 ods. 3 dohovoru väzbu sťažovateľa nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka. Proti napadnutému uzneseniu špecializovaného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú následne písomne odôvodnil podaniami z 10. a 11. apríla 2019. Najvyšší súd napadnutým uznesením túto sťažnosť sťažovateľa zamietol.

4. Sťažovateľ podaním z 10. januára 2020 požiadal o prepustenie z väzby na slobodu a zároveň vzniesol námietku zaujatosti proti celému senátu 4 T špecializovaného súdu v zložení: predseda senátu JUDr. Igor Králik a členovia senátu JUDr. Oldřich Kozlík a JUDr. Peter Pulman, LL.M. Predmetné podanie bolo špecializovanému súdu doručené 15. januára 2020 a špecializovaný súd o ňom rozhodol na hlavnom pojednávaní 15. januára 2020 napadnutým uznesením tak, že namietaných sudcov nevytlúčil, žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby zamietol a väzbu sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka nenahradil. Proti napadnutému uzneseniu špecializovaného súdu podal sťažovateľ blanketnú sťažnosť, ktorá bola špecializovanému súdu doručená 23. januára 2020 a v ktorej sťažovateľ avizoval, že dôvody svojej sťažnosti doplní v lehote 7 pracovných dní od doručenia napadnutého uznesenia špecializovaného

súdu. Následne podaním doručeným špecializovanému súdu 30. januára 2020 doplnil dôvody svojej sťažnosti, ale v rovnaký deň najvyšší súd napadnutým uznesením zamietol jeho sťažnosť proti napadnutému rozhodnutiu špecializovaného súdu.

5. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti prezentuje porušenie označených základných práv a práv v troch aspektoch. Prvým je postup, akým sa súdy vysporiadali s jeho blanketnou sťažnosťou, druhým je samotné rozhodnutie o jeho námietke zaujatosti a tretím je samotné rozhodnutie o jeho žiadosti na prepustenie z väzby.

6. Vo vzťahu k blanketnej sťažnosti sťažovateľ argumentoval, že najvyšší súd neuviedol žiadny relevantný dôvod, pre ktorý by bolo nutné o jeho sťažnosti proti napadnutému rozhodnutiu špecializovaného súdu rozhodnúť neodkladne, ani neinformoval sťažovateľa alebo jeho obhajcu, že sťažovateľom navrhnutá lehota 7 pracovných dní je neprimeraná. Najvyšší súd bol teda podľa sťažovateľa povinný sťažovateľovi umožniť, aby v tejto lehote odôvodnenie sťažnosti doplnil, t. j. bol povinný vyčkať s rozhodnutím do okamihu, keď by bolo zrejmé, že sťažovateľ v avizovanej lehote odôvodnenie sťažnosti nepredloží. Najvyšší súd si pre tento postup nevytvoril žiadny časový priestor, keď rozhodoval na neverejnom zasadnutí už 30. januára 2020, a to i napriek tomu, že sťažovateľ vo svojej blanketnej sťažnosti avizoval doplnenie odôvodnenia predmetnej sťažnosti najneskôr do 3. februára 2020. V uvedenom postupe sťažovateľ vidí porušenie jeho práva na spravodlivý proces a práva na obhajobu.

7. Vo vzťahu k námietke zaujatosti uviedol, že podľa jeho názoru na pojednávaní 9. januára 2020 neboli členovia senátu plne sústredení na priebeh pojednávania, čo považuje za neetické správanie, ktoré je dôvodom ich zaujatosti. Okrem toho poukázal aj na staršie udalosti, konkrétne na verejnom vyhlásení rozsudku špecializovaného súdu 8. januára 2019 o schválení dohody o vine a treste obžalovaného [REDAKOVANÉ] sa predseda senátu pomýlil a namiesto iniciálok sťažovateľa v úvode skutkovej vety uviedol jeho celé meno (neskôr pri stručnom odôvodnení rozsudku predseda senátu na svoj omyl poukázal a opravil sa, pozn.). Sťažovateľ sa domnieva, že tento omyl bol úmyselný z dôvodu prítomnosti médií na pojednávaní. Sťažovateľ zároveň poukázal, že už vo svojich predošlých námietkach

zaujatosti uviedol, že v skutkovej vete rozsudku špecializovaného súdu z 8. januára 2019 je on uvedený 24-krát a obžalovaný [REDAKOVANÉ] iba 6-krát. Okrem toho poukázal na viaceré štylistické zvraty, ktoré považoval za nadbytočné. Taktiež poukázal na skutočnosť, že predseda senátu JUDr. Igor Králik a člen senátu JUDr. Oldřich Kozlík rozhodovali v pôvodnej trestnej veci proti jeho spoluobvineným (rozsudok špecializovaného súdu č. k. BB-4 T 31/2017-4878 z 20. novembra 2017), pričom v ňom uviedol viaceré odkazy priamo na sťažovateľa a jeho postavenie v zločineckej skupine „Dvojičky“. Uvedené považuje za dôkazy, že členovia senátu 4 T proti nemu prechovávajú predsudky, a preto ak konajúce súdy nevyhoveli jeho námietkam zaujatosti proti konajúcim sudcom, porušili jeho práva na rozhodnutie o zákonnosti väzby nezávislým a nestranným súdom a práva na zákonné a preskúmateľné väzobné rozhodnutie.

8.1 Posledným aspektom, ktorý sťažovateľ namietal vo svojej ústavnej sťažnosti, je rozhodnutie o jeho návrhu na prepustenie z väzby. Vo vzťahu k jednotlivým dôvodom väzby sťažovateľ uviedol:

- *K dôvodom väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku:* Sťažovateľ tvrdí, že jeho rodinné a priateľské väzby sa viažu na územie Slovenskej republiky a že trestnému konaniu sa nikdy nevyhýbal. Sťažovateľ odmieta, že by sa pobytom na vlastnej adrese v Českej republike mal vyhýbať úkonom trestného konania. Sťažovateľ doplnil, že po Prahe sa voľne pohyboval, preto jeho tamojší pobyt nemožno hodnotiť ako ukrývanie sa.

- *K dôvodom väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku:* Sťažovateľ v tomto bode poukázal na to, že po podaní obžaloby výrazne zaniká riziko marenia spravodlivosti. Podľa sťažovateľa neexistuje taká nahrávka, z ktorej by vyplývalo, že by sa mal usilovať o ovplyvňovanie alebo pôsobenie na akúkoľvek stranu alebo účastníka konania. Sťažovateľ poukazuje aj na výpovede svedkov ([REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]), ktorí na hlavnom pojednávaní vyvrátili tvrdenie, že ich sťažovateľ mal ovplyvňovať. Pokiaľ ide o výpoveď svedka [REDAKOVANÉ], túto považuje sťažovateľ za nevierohodnú, pretože ide o niekoľkokrát súdne trestaného recidivistu a „kajúcnika“.

- *K dôvodom väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku:* Sťažovateľ tvrdí, že súdy sa v tejto časti obmedzili iba na všeobecné konštatovanie s odkazom na charakter, závažnosť, rozsiahlosť a intenzitu trestnej činnosti, ktorá je sťažovateľovi kladená za vinu.

Sťažovateľ tvrdí, že mal legálny zdroj príjmov, a to z podnikateľských aktivít (bližšie nešpecifikovaných, pozn.) vykonávaných v obchodných spoločnostiach, v ktorých bol alebo je spoločníkom jeho spoluobvinený brat. Ďalej sťažovateľ hodnotí vykonané dôkazy a prezentuje svoje názory k niektorým skutkom, ktoré sa mu v obžalobe kladú za vinu, a následne vyvodzuje závery, podľa ktorých je väzba v jeho prípade svojvoľná a nedôvodná.

8.2 Sťažovateľ tvrdí, že vnútroštátne súdy sa v šiestich konaniach o preskúmanie zákonnosti väzby iniciovaných sťažovateľom podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku uspokojili so stereotypnými formuláciami bez toho, aby vysvetlili, prečo je trvanie väzby sťažovateľa aj naďalej nevyhnutné. Sťažovateľ zdôraznil, že povinnosťou súdov je odôvodniť väzobné rozhodnutie a neuspokojit' sa len s potvrdením predchádzajúcich súdnych rozhodnutí. Podľa sťažovateľa si špecializovaný súd a ani najvyšší súd túto svoju zákonnú povinnosť v napadnutých uzneseniach nespĺnili, a preto porušili jeho právo na osobnú slobodu a bezpečnosť, právo na zákonné a preskúmateľné väzobné rozhodnutie a právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania.

9. Sťažovateľ si uplatnil aj primerané finančné zadosťučinenie v sume 5 000 € od špecializovaného súdu a v sume 5 000 € od najvyššieho súdu. Žiadosť o priznanie finančného zadosťučinenia odôvodnil tým, že súdy svojvoľným a hrubým spôsobom porušili jeho ústavné práva a práva chránené dohovorom, pričom osobitne poukázal na skutočnosť, že pozbavenie osobnej slobody na neho dolieha veľmi nepriaznivo, pričom ako osoba pozbavená osobnej slobody očakával osobitnú starostlivosť pri ochrane svojich práv.

10. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na spravodlivý proces a právo na obhajobu podľa čl. 17 ods. 1, ods. 2, ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. BB-4T/36/2018 a jeho uznesením

č. k. BB-4T/36/2018-16959 z 15. januára 2020 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tost 2/2020 a jeho uznesením sp. zn. 5 Tost 2/2020 z 30. januára 2020 v súvislosti s rozhodovaním o podanej sťažnosti [REDAKOVANÉ] datovanej dňa 17. januára 2020 bez preskúmania jej písomne doplneného odôvodnenia datovaného dňa 27. januára 2020 porušené bolo.

2. Základné právo [REDAKOVANÉ] na rozhodnutie o zákonnosti väzby nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom a právo na zákonné a preskúmateľné väzobné rozhodnutie podľa čl. 17 ods. 1, ods. 2, ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. BB-4T/36/2018 a jeho uznesením č. k. BB-4T/36/2018-16959 z 15. januára 2020 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tost 2/2020 a jeho uznesením sp. zn. 5 Tost 2/2020 z 30. januára 2020 v súvislosti s námietkou zaujatosti [REDAKOVANÉ] voči senátu 4T datovanou dňa 10. januára 2020 a doručenou Špecializovanému trestnému súdu, pracovisko Banská Bystrica dňa 15. januára 2020 porušené bolo.

3. Základné právo [REDAKOVANÉ] na rozhodnutie o zákonnosti väzby nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom a právo na zákonné a preskúmateľné väzobné rozhodnutie podľa čl. 17 ods. 1, ods. 2, ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. BB-4T/36/2018 a jeho uznesením č. k. BB-4T/36/2018-16959 z 15. januára 2020 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tost 2/2020 a jeho uznesením sp. zn. Tost 2/2020 z 30. januára 2020 v súvislosti s nerozhodnutím o námietke zaujatosti [REDAKOVANÉ] voči senátu 4T datovanej dňa 10. januára 2020 a doručenej Špecializovanému trestnému súdu, pracovisko Banská Bystrica dňa 15. januára 2020 porušené bolo.

4. Základné právo [REDAKOVANÉ] na slobodu a bezpečnosť, právo na zákonné a preskúmateľné väzobné rozhodnutie a právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania podľa čl. 17 ods. 1, ods. 2, ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 3, ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica č. k. BB-4T/36/2018-16959

z 15. januára 2020 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Tost 2/2020 z 30. januára 2020 porušené bolo.

5. Uznesenie Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica č. k. BB-4T/36/2018-16959 z 15. januára 2020 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Tost 2/2020 z 30. januára 2020 zrušuje a Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky prikazuje neodkladne prepustiť [REDAKOVANÉ] z väzby na slobodu.

6. [REDAKOVANÉ] priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 5.000 €, ktorú mu je povinný zaplatiť Špecializovaný trestný súd a v sume 5.000 €, ktorú mu je povinný zaplatiť Najvyšší súd Slovenskej republiky, to všetko do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

7. Špecializovaný trestný súd a Najvyšší súd Slovenskej republiky sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia na účet právneho zástupcu Mgr. Romana Tomana, PhD., so sídlom Rudnayovo námestie 1, Bratislava do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

11.1 Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

11.2 Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11.3 Podľa čl. 131 ods. 2 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy v trojčlenných senátoch. Senát sa uznáva nadpolovičnou väčšinou svojich členov.

11.4 Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

12. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

13. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

14.1 Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

14.2 Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

14.3 Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

15.1 Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanoveniami odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej

právomoci a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenie sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie.

15.2 Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

16. Podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku obvinený môže byť vzatý do väzby len vtedy, ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený a z jeho konania alebo ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že

a) ujde alebo sa bude skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu alebo trestu, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, ak nemá stále bydlisko alebo ak mu hrozí vysoký trest,

b) bude pôsobiť na svedkov, znalcov, spoluobvinených alebo inak maŕiť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie, alebo

c) bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil.

17. Podľa § 72 ods. 1 Trestného poriadku rozhodnutím o väzbe sa rozumie rozhodnutie o

a) vzatí alebo nevzatí obvineného do väzby; za rozhodnutie o nevzatí do väzby sa považuje aj rozhodnutie o ponechaní obvineného na slobode pri nahradení väzby,

b) prepustení z väzby a o zamietnutí žiadosti o prepustenie obvineného z väzby; za takúto žiadosť sa považuje aj žiadosť o nahradenie väzby,

c) zmene dôvodov väzby obvineného,

d) návrhu na predĺženie lehoty väzby obvineného,

e) ponechaní obvineného vo väzbe, alebo predĺžení celkovej lehoty väzby v trestnom konaní,

f) prepustení zatknutého obvineného na slobodu; za takéto rozhodnutie sa považuje aj rozhodnutie o ponechaní obvineného na slobode pri nahradení väzby.

18.1 Podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku z vykonávania úkonov trestného konania je vylúčený sudca alebo prísediaci sudca, prokurátor, policajt, probačný a mediačný úradník, vyšší súdny úradník, súdny tajomník, asistent prokurátora a zapisovateľ, u ktorého možno mať pochybnosť o nezaujatosti pre jeho pomer k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo týka, k obhajcovi, zákonnému zástupcovi, splnomocnencom alebo pre pomer k inému orgánu činnému v tomto konaní.

18.2 Podľa § 31 ods. 3 Trestného poriadku dôvodom vylúčenia sudcu alebo senátu nie je skoršie rozhodnutie sudcu alebo senátu o obvinenom, spoluobvinenom alebo o iných obvinených, ktorých trestné činy spolu súvisia.

19. Podľa § 32 ods. 6 Trestného poriadku o námietke zaujatosti strany, ktorá je založená na tých istých dôvodoch, pre ktoré už raz bolo o takej námietke rozhodnuté, alebo ktorá nebola vznesená bezodkladne podľa § 31 ods. 5 alebo ak je dôvodom námietky len procesný postup orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu v konaní, sa nekoná; to platí aj o námietke, ktorá je založená na iných dôvodoch ako dôvodoch podľa § 31.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

20. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

21.1 Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity.

21.2 Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07, I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

22. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, III. ÚS 263/03, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06, III. ÚS 198/07, III. ÚS 79/2012).

III.A K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením špecializovaného súdu

23. Zmyslom a účelom už uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné

súdy, ktoré sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

24. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh je zrejmé, že napadnuté uznesenie špecializovaného súdu vo vzťahu k rozhodnutiu o sťažovateľovej námietke zaujatosti a vo vzťahu k rozhodnutiu o jeho žiadosti na prepustenie z väzby bolo predmetom súdneho prieskumu realizovaného najvyšším súdom na základe sťažovateľom podanej sťažnosti. Konanie o tejto sťažnosti bolo skončené napadnutým uznesením najvyššieho súdu. Pre rozhodnutie ústavného súdu v časti namietaného porušenia označených práv napadnutým uznesením špecializovaného súdu je teda podstatné, že existoval „iný súd“, na ktorý poukazuje čl. 127 ods. 1 ústavy. To vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum ústavnou sťažnosťou prezentovaného porušenia označených práv zaručených ústavou a dohovorom napadnutým uznesením špecializovaného súdu. Na prerokovanie tejto časti ústavnej sťažnosti nemá ústavný súd danú právomoc, preto ju bolo potrebné v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde].

25. Sťažovateľ namietal porušenie označených práv postupom a napadnutým uznesením špecializovaného súdu aj vo vzťahu k spôsobu, akým sa najvyšší súd vysporiadal s jeho blanketnou sťažnosťou. Z už opísaného skutkového stavu, ako aj s poukazom na sťažovateľovu argumentáciu (bod 6 odôvodnenia tohto uznesenia) je ale zrejmé, že napadnuté uznesenie špecializovaného súdu a postup, ktorý predchádzal jeho vydaniu, nemohli mať žiadnu súvislosť a relevanciu vo vzťahu k spôsobu, akým sa najvyšší súd vysporiadal so sťažovateľovou blanketnou sťažnosťou (práve proti napadnutému uzneseniu

špecializovaného súdu, pozn.). V tejto časti preto ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.B K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu

III.B.1 K námietkam sťažovateľa týkajúcim sa spôsobu vybavenia jeho blanketnej sťažnosti

26. V tejto časti svojej ústavnej sťažnosti sťažovateľ vyčíta najvyššiemu súdu, že o jeho sťažnosti rozhodol „*príliš rýchlo*“. Podľa sťažovateľa mal totiž počkať, pokiaľ uplynie lehota, ktorú si stanovil sám sťažovateľ (sedem pracovných dní od doručenia napadnutého uznesenia špecializovaného súdu sťažovateľovi, pozn.), a až následne rozhodnúť. Argumentácia sťažovateľa v tejto otázke je vo všeobecnosti presvedčivá, ale problémom je, že sťažovateľ v predmetnej veci napadol sťažnosťou okrem rozhodnutia o námietke zaujatosti aj rozhodnutie o väzbe [§ 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku]. No a práve v súvislosti s rozhodovaním o väzbe kladie judikatúra ústavného súdu (napr. II. ÚS 135/2018, II. ÚS 177/2016, I. ÚS 89/07, I. ÚS 100/04) dlhodobo dôraz na urýchlené rozhodovanie. Všeobecné súdy rozhodujúce o väzbe túto požiadavku v rozhodujúcej miere a široko akceptujú, a preto ak by ústavný súd pripustil, aby všeobecné súdy rozhodovali o väzbe v časovom rámci vyhovujúcom požiadavkám sťažovateľov podávajúcich blanketnú sťažnosť, narušilo a zneprehľadnilo by to už stabilizovanú judikatúru a v konečnom dôsledku by to mohlo byť pre týchto sťažovateľov kontraproduktívne. Ústavný súd teda konštatuje, že pri rozhodovaní o väzbe nemá sťažovateľ neobmedzený časový komfort na doplnenie svojej blanketnej sťažnosti a konajúci súd musí prihliadať aj na potrebu urýchleného rozhodovania o väzbe.

27. V predmetnom prípade ústavný súd prihliadol aj na nasledujúce okolnosti. Doplnenie sťažnosti bolo doručené špecializovanému súdu v rovnaký deň, ako o sťažnosti proti napadnutému uzneseniu špecializovaného súdu rozhodol najvyšší súd (30. januára 2020), čo kladie možnosť, aby sa s doplnením včas oboznámil najvyšší súd, na úroveň

náhody. Relevantný časový rámec dostatočný na naplnenie predpokladu, aby sa o doplnení sťažnosti dozvedel aj rozhodujúci súd, by mohol byť naplnený, ak by sa doplnenie sťažnosti dostalo do dispozičnej sféry prvostupňového súdu aspoň deň pred rozhodnutím súdu rozhodujúceho o sťažnosti.

Špecializovaný súd vydal napadnuté uznesenie na pojednávaní 15. januára 2020 a o sťažnosti proti tomuto uzneseniu rozhodol najvyšší súd po uplynutí dvoch týždňov 30. januára 2020. Táto časová postupnosť je primeraná okolnostiam a v súlade s požiadavkou o urýchlennom rozhodovaní o väzbe.

Na doplnenie sťažnosti zákon nestanovuje lehotu, a preto je v takomto prípade v záujme sťažovateľa, aby svoje podanie doplnil čo najskôr bez ohľadu na lehoty, ktoré si sám stanoví. Skutočnosť, že v predmetnom trestnom konaní nastala už situácia, keď najvyšší súd rozhodol o sťažovateľovej sťažnosti až po tom, čo doručil jej doplnenie, nestanovuje povinnosť najvyššieho súdu rozhodnúť až po doplnení sťažnosti.

Navyše v prípade, na ktorý poukazuje sťažovateľ (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tost 36/2019 z 22. októbra 2019; s. 10 ústavnej sťažnosti sťažovateľa, pozn.), mu bolo doručené napadnuté uznesenie špecializovaného súdu 7. októbra 2019 a doplnenie svojej blanketnej sťažnosti podal na poštovú prepravu 9. októbra 2019, t. j. na druhý deň po doručení. No v tomto prípade mu bolo napadnuté uznesenie špecializovaného súdu doručené 23. januára 2020 a doplnenie podal na poštovú prepravu až 28. januára 2020, t. j. až piaty deň po doručení. Teda aj keby najvyšší súd prihliadol na jeho predchádzajúcu prax ako sa dožadoval sťažovateľ, nemožno mu vyčítať, že rozhodol „*príliš skoro*“.

28. Vzhľadom na už uvedenú sumu okolností vyhodnotil ústavný súd sťažovateľom namietané porušenie práva na spravodlivý proces a práva na obhajobu v rámci postupu najvyššieho súdu pri vysporiadaní sa s jeho blanketnou sťažnosťou ako účelové tvrdenia. Tieto neboli spôsobilé založiť príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru a napadnutým uznesením najvyššieho súdu. Ústavný súd preto v tejto časti odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.B.2 K námietkam sťažovateľa týkajúcim sa zaujatosti sudcov špecializovaného súdu

29. K námietke zaujatosti, v rámci ktorej sťažovateľ namietal, že predseda senátu si počas čítania listinných dôkazov „šťukal do telefónu“ a členovia senátu pracovali na počítači, resp. si študovali iné trestné spisy, najvyšší súd uviedol: „... že pravdivosť (ale ani hodnovernosť) popisovaného správania sa členov senátu obžalovaný nijako nepreukázal. Takéto alebo aj akékoľvek iné neprofesionálne konanie predsedu senátu alebo jeho členov obžalovaný, resp. jeho obhajca v priebehu hlavného pojednávania nenamietali a nie je ani zachytené v zápisnici o hlavnom pojednávaní (zv. 52, č. l. 16881). Bez ohľadu na to, i keby sa obžalovaným namietané okolnosti potvrdili (čo sa nesialo), tieto by podľa mienky tunajšieho súdu neboli bez ďalšieho spôsobilé privodiť pochybnosti o nezaujatosti konajúceho senátu.“

30. K námietke zaujatosti, ktorou sťažovateľ s poukazom na rozsudky špecializovaného súdu sp. zn. BB-4 T 31/2017 z 20. novembra 2017 a sp. zn. BB-4 T 36/2018 z 8. januára 2019 poukazoval na údajné porušenie princípu prezumpcie neviny najvyšší súd uviedol: „sťažnostný súd uvádza, že o nich súd prvého stupňa správne v zmysle § 32 ods. 6 Tr. por. nekonal, keďže boli založené na tých istých dôvodoch, o ktorých už raz bolo rozhodnuté a tiež neboli vznesené bezodkladne (k tomu vid' uznesenie špecializovaného súdu z 13. novembra 2018, sp. zn. BB-4T/36/2018, v spojení s uznesením najvyššieho súdu z 29. novembra 2018, sp. zn. 5 Tost 49/2018; zv. 41, č. l. 14539, 14613, resp. vid' prípis špecializovaného súdu zo 4. októbra 2019, zv. 50, č. l. 16535). Nad rámec uvedeného najvyšší súd upozorňuje, že dôvodnosť takto vznesenej námietky je po novele Trestného poriadku č. 321/2018 Z. z. vylúčená aj s poukazom na explicitné znenie § 31 ods. 3 Tr. por.“

31. Ústavný súd konštatuje, že spôsob, akým sa najvyšší súd vysporiadal s námietkami zaujatosti sťažovateľa, plne rešpektoval príslušné zákonné ustanovenia (§ 31 ods. 1, 3 a § 32 ods. 6 Trestného poriadku) a nemožno mu nič vytknúť ani z pohľadu práva na rozhodnutie o zákonnosti väzby nezávislým a nestranným súdom. Ústavný súd sa plne

stotožňuje s hodnotením o nedostatku hodnovernosti tvrdenia sťažovateľa o nepozornosti členov senátu a aj so záverom, že obžalovaným sťažovateľom subjektívne vnímaná nepozornosť sudcov počas hlavného pojednávania nemôže založiť pochybnosti o ich nezaujatosti. Ústavný súd dodáva, že sťažovateľ v predmetnom konaní opakovane vznáša námietky zaujatosti proti konajúcim sudcom špecializovaného súdu, ako aj konajúcim sudcom najvyššieho súdu, pričom pri ich vznášaní vytrvalo ignoruje relevantné zákonné ustanovenia upravujúce možnosti vylúčenia sudcov v trestnom konaní.

32. Keďže ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu (a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, pozn.) a obsahom sťažovateľom označených základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru na rozhodnutie o zákonnosti väzby nezávislým a nestranným súdom neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí tejto časti ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení, ústavný súd už pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.B.3 K námietkam sťažovateľa týkajúcim sa väzobných dôvodov a trvania väzby

33. K sťažnosti sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu v časti, v ktorej špecializovaný súd nevyhovel jeho žiadosti o prepustenie z väzby, najvyšší súd uviedol: *„O dôvodnosti trestného stíhania nie sú pochybnosti, keďže 29. októbra 2018 bola na obžalovaného podaná obžaloba z rozsiahlej (išlo o 11 skutkov, z ktorých viaceré boli spáchané niekoľkými čiastkovými útokmi) a mimoriadne závažnej trestnej činnosti [vrátane úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1, ods. 2 písm. d), e), ods. 3 písm. b) Tr. zák.], pričom od posledného rozhodovania o väzbe podľa § 72 ods. 1 Tr. por. sa podozrenia voči obžalovanému nijako nerozptýlili. Naopak, na hlavnom pojednávaní z 12. a 13. novembra 2019, z 3. a 4. decembra 2019 (zv. 51, č. l. 16693, 16707, 16788, 16807), ako aj z 9., 13. a 14. januára 2020 (zv. 52, č. l. 16881, 16891, 16902) sa podozrenia vo vzťahu k prokurátorom žalovaným skutkom skôr potvrdzovali (pozn. k tomu vid' hlavne*

výpovede svedkov [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a čiastočne aj svedkov [REDACTED] a [REDACTED], príp. výpovede znalcov [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] a listinné dôkazy oboznamované zo zv. 7 - 14, 16 - 18, 24 - 25, 27 - 28, 30 - 34 a 37).

Pokiaľ ide o uplatnené väzobné dôvody podľa § 71 ods. 1 písm. a), b), c) Tr. por. najvyšší súd nepovažuje za účelné ich znova opakovať. Tak v napadnutom uznesení, ako aj vo všetkých skôr vydaných (a vyššie vymenovaných) uzneseniach ich súdy podrobne rozviedli a na ich aktuálnosti sa nič nezmenilo. S ohľadom na to, že ani obžalovaný svoju sťažnosť nijako neodôvodnil (pozn. samotnú žiadosť odôvodnil údajným oslabením dôkaznej situácie voči jeho osobe, nie zánikom väzobných dôvodov) najvyšší súd len stručne zopakuje, že dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. a) Tr. por. je daný s ohľadom na doživotný trest odňatia slobody, ktorý mu hrozí, jeho skorším útekom do Českej republiky, ako aj obstaraním falošných dokladov Chorvátskej republiky. Dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. b) Tr. por. je daný predovšetkým s poukazom na charakter trestnej činnosti, ktorej sa mal dopúšťať, hierarchickým postavením, ktoré v zločineckej skupine mal zastávať, ako aj úkladnou vraždou poškodeného [REDACTED], ku ktorej malo dôjsť pre jeho spoluprácu s políciou. Dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. je daný závažnosťou a rozsiahlosťou páchanej trestnej činnosti, jeho pravidelnou konzumáciou omamných a psychotropných látok a tiež absenciou pracovných návykov a legálneho zdroja príjmov.

S ohľadom na tieto skutočnosti, poukazujúc tiež na § 80 ods. 2 Tr. por., podľa ktorého v prípade obzvlášť závažných zločinov možno nahradiť väzbu len vtedy, ak to odôvodňujú výnimočné okolnosti prípadu (ktoré najvyšší súd nezistil), súd väzbu dohľadom probačného a mediačného úradníka nenahradiť.“

34. Už citované časti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu sú nepochybne príliš stručné na rozhodnutie o väzbe, ale tento rozsah bol ovplyvnený aj skutočnosťou, že sťažovateľ nedoplnil svoju blanketnú sťažnosť včas pred rozhodnutím najvyššieho súdu. Vzhľadom na uvedené a aj v súvislosti so závermi uvedenými v stati III.B.1 ústavný súd konštatuje, že v konaní o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby poskytol najvyšší súd

sťažovateľovi adekvátne odpoveď na všetky jeho argumenty týkajúce sa pokračovania väzby.

35. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti znova rozsiahlym spôsobom spochybňoval jednotlivé väzobné dôvody. Vo všeobecnosti vytýkal súdom rozhodujúcim o jeho väzbe, že v šiestich ním iniciovaných konaniach o preskúmanie zákonnosti väzby konajúce súdy zväčša opakovali argumentáciu v predchádzajúcich rozhodnutiach o jeho väzbe. Ústavný súd ale podotýka, že sťažovateľ vo svojich návrhoch na prepustenie na slobodu a sťažnostiach taktiež zotrváva na svojich pôvodných argumentoch, čomu zodpovedajú aj odôvodnenia rozhodnutí konajúcich súdov. V tomto kontexte ústavný súd zdôrazňuje, že vo svojej judikatúre už viackrát uviedol, že opakovanie skutočností, ktoré podľa všeobecného súdu odôvodňujú dôvod väzby v predošlých rozhodnutiach, neznižuje ich relevanciu, pokiaľ súd preskúmaním všetkých okolností prípadu dospel k záveru o ich pretrvávajúcej existencii. V súlade s doterajšou judikatúrou ústavného súdu a s prihliadnutím na okolnosti daného prípadu, predovšetkým na skutočnosti, že dôvod väzby sťažovateľa bol v predmetnom konaní v dôsledku aktívneho prístupu sťažovateľa k využívaniu jeho práv už preskúmaný zo strany všeobecných súdov, ako aj skutočnosť, že v danom prípade ide o závažnú trestnú činnosť spáchanú zločineckou skupinou, odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu v spojení s napadnutým uznesením špecializovaného súdu možno považovať za ústavnoprávne akceptovateľné (m. m. IV. ÚS 41/08, IV. ÚS 149/08, IV. ÚS 314/08).

36. Zhrnúc už uvedené, ústavný súd konštatuje, že z ústavnoprávneho pohľadu v konaní o žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, dostal sťažovateľ na svoje argumenty akceptovateľnú odpoveď. Sťažovateľom uvádzané skutočnosti preto v tomto prípade nesignalizujú žiadnu možnosť porušenia ním označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu. Ústavný súd v takom prípade nemá žiaden dôvod a ani oprávnenie na prehodnocovanie záverov najvyššieho súdu.

37. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je preto v predmetných okolnostiach prípadu podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľné a udržateľné. Ústavný súd

teda nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru a napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorá by mala za následok porušenie základných práv sťažovateľa na slobodu a bezpečnosť, na zákonné a preskúmateľné väzobné rozhodnutie a práv byť súdený v primeranej lehote alebo na prepustenie počas konania. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania aj v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

38. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími návrhmi formulovanými sťažovateľom v petite ústavnej sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. mája 2020

Miroslav DURÍŠ
predseda senátu